

vida, cosa que serveix de pretext per a proclamar la inexistència de Catalunya com a subjecte polític històric.

En algunes de les xerrades en què he participat, se m'ha demanat, encara que no vingués a tomb amb el tema tractat, què n'opinava de les teories colombines de l'Institut Nova Història. La meua resposta sempre ha estat la mateixa: les teories s'han de demostrar científicament.

Els autors d'aquest estudi comenten que la resposta a l'afirmació anterior per part de la branca catalana de la pseudohistòria sol ser que la documentació que demostraria les seves tesis ha estat manipulada o destruïda. Si és així, no m'és possible entendre com tota la documentació obtinguda, en arxius espanyols, per l'amic Toni Muñoz i altres historiadors catalans sobre els segles XVI, XVII i XVIII ha fet possible demostrar el terrorisme militar que va permetre imposar l'absolutisme als països de l'antiga Corona d'Aragó entre 1640 i 1715. Per no parlar de les repressions durant i després de les guerres d'aquest període. Per què aquestes fonts no van ser eliminades o manipulades?

Per sobre, o per sota, del panorama descrit, els autors hi detecten l'etern debat entre divulgació i academicisme. Debat eixorc, per cert. Com molt bé afirmen, tots dos termes no són, ni han de ser, excloents. La divulgació pot i ha de ser rigorosa i l'academicisme pot i ha de sortir de la torre d'ivori. D'exemples reeixits en tenim uns quants. Haurien de ser-ne més. I tant que sí. Per això mateix els autors fan un seguit de recomanacions al respecte. En comento algunes que poden contribuir a augmentar la col·laboració, per mi essencial, entre investigadors i divulgadors *freelance* i investigadors i divulgadors universitaris: la creació d'un Centre de Recerca o Laboratori d'Història de Catalunya, que impulsés, entre altres, un màster propi interuniversitari en Història de Catalunya; la creació d'una Associació Catalana d'Historiadors, a la qual podria contribuir la conversió de la Secció Històrico-Arqueològica de l'Institut d'Estudis Catalans

en una veritable Acadèmia de la Història Catalana; i incrementar la presència social de la Història, tant per aconseguir augmentar i donar resposta a la demanda social de coneixements històrics, com per a no deixar espai a la influència dels relats pseudohistòrics. Perquè sense conèixer millor el passat no podrem entendre el present, i perquè també ens preocupa el futur.